

Lidia Amejko

Versió catalana de Pol Pérez

El solien anomenar el « freaky dels nombres » i se'n reien perquè no feia altra cosa que comptar nit i dia, a tothora.

Al principi duia una vida normal, com qualsevol altre jove de la nostra ciutat: ben de matí, tan bon punt es despertava, s'espolsava a consciència el pardal; seguidament bevia un got d'aigua, queixalava una llesca de pa, engegava la ràdio, s'asseia... i, com que no tenia res més a fer... s'enllustrava de nou el piu.

Després, així que sentia un rosec de gana a la panxa, es tornava a passar per la paella les patates del dia abans. En acabat, encenia la televisió i, si la presentadora feia prou goig, es pelava allà mateix el carbassó (tot i que un dia –quina vergonya! –el soldadet es posà ferm davant d'un informador dels debats senatorials, i no va tenir més remei que...)

La vida d'en Dígit transcorria així, sense més.

Fins que arribà un dia que ja no va tenir ganes de res: ni de menjar ni de...

I es quedà assegut, tot ensopit, amb els ulls clavats a terra.

De sobte, li va semblar veure alguna cosa: com una volva de pols, un petit punt lluminós. Ajupí el cap, mig aclucà els ulls per enfocar millor a través de la minúscula escletxa entre les parpelles, i el que veié el deixà enlluernat. Tot ell s'estremí, petrificat. I és que el freaky dels nombres havia vist allò que era impossible de veure.

Havia vist el NO-RES!

El no-res se li havia revelat com en un llampec.

El no-res que constituïa la seva vida.

En veure aquell zero abraonar-se-li al damunt, el freaky dels nombres s'ofuscà, els nervis començaren a flaquejar-li. Es disposava ja de nou a treure refiets del seu flabiol quan una idea, formulada per una Veu cavernosa, li va venir al pensament. No s'ho podia creure: « Una idea, jo? »

És cert que no es tractava pas d'una idea seva, sinó de la veu de l'Àngel Metatron.

— El no-res està adherit a l'eternitat com les teves patates cremades a la paella!— declarà l'Àngel.

—I...? —remugà en Dígit.

— Doncs que per molt que rasquis, no aconseguiràs pas desenganxar el no-res, que és la teva vida, de l'eternitat. Rumia-hi, amic meu.

I la veu callà. Per sempre més.

El freaky continuava assegut, amb l'esguard fixat en el zero infinitament petit que es dibuixava a terra. Hauria volgut començar una vida nova, canviar d'hàbits, com tothom, ves!

Però no sabia com posar-s'hi.

Aleshores, per començar, es digué a si mateix : UN.

De fet, no podia ser d'altra manera, atès que és el nombre que va just després del zero.

A l'acte, el freaky se sentí diferent, era per a ell com un nou començament. I, al capdavant, millor que no pas res!

La unitat aquella, que anunciava l'adveniment d'una Vida Nova, ella mateixa fora de tota pluralitat, era única, indivisible i irreductible!

— Osti, tu!— se sorprengué el freaky dels nombres— Aquest esquitx de no-res es llança a la creació d'un món !

El noi s'envalentí llavors i balbucejà : "DOS".

I sentí que alguna cosa se separava de la unitat, com una díada que s'estigués erigint lentament al seu davant. Un calfred de por, però també d'alegria, li va recórrer l'espina. De sobte, li vingueren ganes d'encerar-se el trombó de vares, quan constatà que aquell DOS no tenia punt mig! Ben cert és que tenia un principi i un final, però al centre no hi havia res de res.

Aleshores, el freaky digué : "TRES".

La xifra TRES li semblà l'eco d'un misteri tan immens que li va venir vertigen. Tenia un inici, un mig i una fi: era una entitat perfecta! En Freaky emmudí (amb els nervis a flor de pell, va tenir encara un desig sobtat de fer allò que solia, però davant l'ésser absolut, no gosà engrescar-se en un cinc a un.) La seva vida digital s'hauria acabat de ben segur en aquell mateix instant, si no hagués cridat: "QUATRE!"

A l'acte, el jove retrobà l'equilibri perfecte!

Perquè QUATRE era l'equilibri fet paraula: els quatre elements, les quatre estacions escandint el temps, els quatre vents, els quatre rius del Paradís i les quatre

parts del món. A en Freaky li agafà llavors un atac de riure pensant en aquest món sòlidament apuntalat damunt les quatre potes com una taula qualsevol !

I s'estigué així, rient a cor què vols, fins que pronuncià el número « CINC ».

En Digit aterrà llavors al bell mig d'un casament on el DUO corresponent, com un parell de carbasses acollidores, s'unia a un viril TRIO. Curiosament, el número CINC va fer que a en Freaky se li passessin les dèries onàniques de cop (les quals, és bo de precisar una vegada més, fan tornar sord).

La resta seguí de manera ben natural, com qui no fa la cosa.

En freaky començà llavors a remugar entre dents les xifres les unes darrere les altres, tant de dia com de nit. No volia altra vida que no fos la vida digital aquella que li presentava, l'un després de l'altre, nous móns d'una profunditat incessantment augmentada. I aquell univers era infinit!

Quan en Dígit arribà al nombre 746352910946372892084521900346, aquest se l'endugué com un rai fins l'altra riba. Des d'aleshores, prossegueix la seva enumeració als peus de l'Altíssim, gaudint d'una vida eterna (en dígit) pels segles dels segles.

Amén.